

Kinderbloemencorso

Twee weken na het 'grote' bloemencorso - eerste zondag in september - is er in Zundert (N.Br.) altijd een kindercorso. Driehonderd praalwagentjes betimmerd met dahliabloemen die in een lang lint door het dorp trekken. Een prachtig gezicht. Kinderen met hun eigen creatie. Nu meestal gebouwd op een onderstel met zwenkwieltjes, of goede chassis met echte wielen. Vroeger deden daar steevast de bladgeveerde jaren-zestig-kinderwagens dienst voor. Kindercorso was en is koortsig: de kleine Pallio van Zundert.

De opzet is eenvoudig. Je schrijft je in op het gemeentehuis, meestal zo'n twee tot drie weken van tevoren. Vriendjes en vriendinnetjes die op de toppen van hun tenen, hangend aan het te hoge loket, aan de ambtenaar achter de balie hun eigen namen en de naam, of titel van het voorgenomen wagentje doorgeven. Tegenwoordig zijn er verschillende klassen (afhankelijk van de grootte van de wagen). Ik herinner me niet dat we in de jaren zestig aan beperkingen van hoogte of breedte onderworpen waren. De beperkingen van de onderstellen en beschikbare materialen vormden een natuurlijke begrenzing.

Die *naam* van zo'n wagentje. Daar had je het weken over. Geen schetsen of ontwerpen, alleen maar die naam. 'De iglo', 'de vis', 'de vlinder', 'de oude waterput', 'het evenement', of gewoon de naam van de corsowagen die de volwassenen hadden gebouwd.

'Nee niet die naam, want zo'n volwassenenwagen was heel moeilijk om na te bouwen.'

'Jawel, juist wel die titel overnemen, want een vertrouwde naam, een beproefd concept - hoe kinderlijk en slecht ook nagebootst - gaf juist meer kans op winst (de jury herinnerde zich namen van vroegere bloemencorsowagens, wist Jan Jochems. Ook al was er voor het volwassenencorso een andere jury dan bij het kinderbloemencorso, dat donderde niet. Er was een soort collectief geheugen, althans dat vermoedde Jan).

Koorts. Je kon prijzen winnen van 10 of 15 gulden. Astronomische bedragen. 'Doorgeefkoorts' ook van ouders die zelf al jaren in competitie met andere buurtschappen wagens bouwden en die de kunst op hun kinderen over wilden brengen. Want helemaal vrijblijvend waren kindercorsoprojecten niet. Vooral niet meer als je dan eenmaal die naam voor je wagentje aan de gemeenteambtenaar had doorgegeven. Dat was een magisch moment. De ambtenaar was een gehandicapte man. Een dwerg met een bochel

en een krakende stem. Zijn hoofd kwam net als die van de kinderen maar net over de rand van het loket. Aan twee kanten stonden ze op hun tenen. Het duurde allemaal lang, maar dan eindelijk vroeg die het dan. 'Oe jit ut woagetje?' En dan kraakte zijn stem de letters een voor een terwijl hij ze noteerde. Je kreeg een nummer, hij noteerde nog de naam van de bouwers in spe. En tot slot werd de naam van het wagentje nog eens plechtig door hem gepreveld. Dan zat je eraan vast. 'De iglo'.

Dat was onze eerste, te bouwen met twee jongens uit onze straat, ver achteraf, ver van het centrum (een lange rit als je het wagentje zelf naar het corsoparcours wilde trekken). We waren zeven jaar oud, hoogstens (Jan 8 want die was een keer blijven zitten). We hadden het allemaal al een paar keer gezien, het timmeren en bloementikken. Maar geen idee hoe we dat zelf moesten doen. Materialen, dat was het eerste probleem. Een corsowagen is een onderstel, vurenhouten latten en spijkers voor het geraamte, karton (met kopspijkers te bevestigen op de latten die het geraamte vormen) en op dat karton bloemen. Witte asters in ons geval, want een iglo is wit en staat op sneeuw. In de straat hadden ze een kinderwagenonderstel, maar die latten en dat karton? We praatten vooral veel. Over de dimensies (niet hoger dan een meter of vier, niet langer dan een meter of twaalf en dat er ook een stel Eskimo's en een man in een berenpak op het wagentje - liefst in de iglo - moest zitten. En sleehonden natuurlijk). Over wat we gingen doen met het prijzengeld (een feest met een echte tekenfilm waarbij we de hele buurt zouden uitnodigen. Er zou wat naar Tanzania gaan en de rest zouden we onder elkaar verdelen). Over de route en wie het wagentje in triomf door Zundert zou trekken (enfin, allemaal samen dan maar). Maar al met al werd er niet gebouwd. Ook al omdat we geen materiaal hadden natuurlijk, want onze ouders wilden geen kapitalen aan hout en spijkers voorschieten. Uiteindelijk besloten we - net als alle andere kinderen - onze toevlucht te nemen tot recycling.

De overblijfselen van het volwassenencorso worden dinsdag na het evenement, elk jaar weer teruggetrokken naar de tent waar ze zijn gebouwd en worden vervolgens daar gesloopt. Onder een geurdelen van verwelkte dode dahlia's en natte spijkers (want die ruiken ook), zwermden en huften we als hongerige gieren. Karren met hout, vol spijkers en resten karton van onze gading sleepten we weg. Linea recta naar een bivakshuurtje achter op het land van mijn ouders. We hadden hamers, en spijkers, heel veel spijkers. Iedereen timmerde als bezeten. Je duim dwars op de lat houden bij het zagen als een echte timmerman. Elke tik op de spijker raak (niet dus). Ik had hoofdpijn van het getik. Drie, vier dagen lang gingen we tekeer, maar het wilde maar geen iglo worden. Met rechte latten een gewelf bouwen, dat valt nog niet mee. We besloten voor uit te vluchten: karton er maar tegen aan timmeren dan, wellicht dat dat de gewenste koepelvorm op zou leveren. Jos Jochems, Ja zijn broer en toen nog maar net vijf, probeerde de pijn na de stilte die viel toen het karton er eenmaal op zat weg te nemen. 'De ijsschots', we noemen het de 'ijsschots'. Maar het hielp niet, niets hield meer. Het project was dood. De naam, die naam 'iglo' daar konden we niet meer vanaf. Die was geregistreerd.

Negen jaar oud, twee jaar later, nog maar eens geprobeerd, en tot in de haarvaten gemotiveerd omdat onze buurtschap Klein Zundertse Heikant bij het volwassenen-corso ongelooflijk onrecht was aangedaan door de jury. Voorlaatst geklasseerd met de prachtige wagen 'De parel'. Een schelp van vier meter hoog en negen meter lang - beslagen, met witte, oranje en gele asters. Daar midden in die schelp een schitterende parel, vol getikt met paarse asters, dat zijn donkerrode dahlia's. Perfect rond was die parel, en dat met rechte latten!

Weer die koorts, maar ook kwaaiigheid en overmoed. Met zijn allen (zes jongens uit mijn derde klas lagere school) naar het gemeentehuis om in te schrijven. Maar nu zonder aarzeling, zonder de naamangst. De vader van Kees A. had beloofd een handje te helpen. Een ervaren corsobouwer. Het kon niet stuk. 'De oude waterput' zei Kees A. zonder enige hapering en keek de ambtenaar (nog steeds diezelfde) net iets te lang aan. Hij verwachtte niet minder, denk ik, dan dat ie direct het prijsgeld in handen gedrukt zou krijgen. Ook de oude waterput kende, als de iglo, de uitdaging van een ronding - de putwand - te bouwen met recht hout. Ik snap nu, veertig jaar verder, nog steeds niet precies hoe iemand dat kan doen, maar de vader van Kees A. had ons al duidelijk gemaakt dat hij dat huzarenstukje voor zijn rekening zou nemen. Het ding werd gemaakt in de stal bij het huis van Kees A. En daarmee begon ook het geduvel. Dagenlang ruzie. We mochten niks zelf doen. Kees' vader timmerde en timmerde. Kees mocht helpen en wij mochten kijken. Als we - de mannen van Jochems, Adrie Suijkerbuik, neef John en ik - zo eens een stukje zelf wilden spijkeren (de duim dwars over het stukje hout en de onderarm bloot gemaakt) dat stuitte dat direct op protest en gedreun van Kees. Niet te harden. Woorden, duwen trekken, uiteindelijk tranen en ik werd weggestuurd. Dure eden zwoer ik - voor de tweede keer weggestuurd vanwege een duwtje met mijn hamer (echt het was aaien meer niet) - om nooit, nooit meer terug te gaan naar die plek. Maar ja, de zaterdag voor het evenement kon ik toch echt niet wegblijven. Dan was al die moeite voor niks geweest.

We waren er dus allemaal weer die zaterdag. Over de sores en de ruzie werd niet meer gepraat. Dat was voorbij. De oude waterput was fantastisch. Een soort koker op een recht vlak met daarop een mooie, diagonaal gestelde puthevel. De pa van Kees had een goed onderstel gevonden, mooi laag, waardoor de wielen achter een mooi wit rondom gespannen lakentje aan het oog werden onttrokken. We vergaapten ons aan de vorm van de put. Helemaal symmetrisch, hardstikke mooie rond (en dat met recht hout), en strak in een kartonnen bekleding gehuld. Zelfs zonder bloemen was het al een echte (redelijk oud ogende) waterput. We waren rijk, de hoofdprijs was de onze. Dat maakte veel goed. Ook dat constante dreinen en de ruzies met Kees A. Dat ging trouwens weer als vanouds door op die middag toen we de oude waterput betimmerden met prachtige rode dahlia's (pomponnen) en witte asters (zo kreeg de put een prachtig steenmotief). De rijtjes die ik er op tikte zouden niet recht zijn. Enfin, om vier uur tranen, toestanden en weer werd ik voortijdig naar huis gestuurd. Morgen om 11.00 terug komen.

Toen ze het wagentje die andere morgen uit de schuur rolden bij A. - in de volle zon - vond ik dat ding het mooiste wat ik ooit had gezien. Vader A. had de ijzeren

puthengel nu ook nog wit geschilderd. Dat maakte het geheel echt af. Het was een echte prachtige Oudhollandse waterput die heerlijk naar verse dahlia's rook. Wie zou voorop lopen? Kees natuurlijk, al weer direct in tranen. Even sussen. Ik mocht gelukkig blijven. Daarna duwde vader A. - heel handig - het wagentje achter op de laadbak van zijn Volkswagen pick-up. Dan hoefden we tenminste niet het hele end naar het corsoparcours te lopen. En zo reden we achter in de laadbak van de pick-up naar het veilingterrein in Zundert waar al veertig jaar lang alle wagentjes zich verzamelen voordat de stoet vertrekt. Het laatste stukje moesten we - nadat we waren afgeladen - zelf het wagentje naar de veiling rijden. Er was daar op dat laatste stukje van de Molenstraat ook al publiek. Spannend. Nog snel het nummer er op en daarna met zijn allen trekken aan de daartoe gemonteerde stang. Op naar de veiling, op naar onze prijs en waarschijnlijk roem. Want de rest van de klas stond - voor zover ze zelf niet meededen - waarschijnlijk bewonderend te kijken (waaronder Corrie Z., dat wist ik zeker). Daar ging die dan.

Nou ja, de rest is geschiedenis. We trekken het karretje gezessen - een kort gelukkig moment zonder ruzie - de bocht om naar het veilingterrein, en plaatsen ons achter...een drie keer zo grote, exacte kopie (zelfs dezelfde kleurstelling) van onze eigen 'Oude waterput'. De epigonenbouwers, jongens die een paar jaar ouder zijn dan wij, lachen zich een krik. En dan volgt een helletocht door de straten van Zundert (ongeveer drie kilometer) waarbij we spitsroeden lopend onder een 'och gut', 'ooh' en andere uitingen van vernederend meelij zo snel mogelijk verlost proberen te raken van deze deconfiture. Erg, erger dan erg, vreselijk....

Vertrouw nooit op de vanzelfsprekendheid van je eigen originaliteit, weet dat je nooit de enige bent met een goed, idee, wees nooit gemakzuchtig en onvoorbereid, werk hard, houdt vol en maak nooit, nooit meer een corsowagen met Kees A. Dat leerde ik er van. Geen prijs natuurlijk.